

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967102112.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Jeg havde megen Lyst til *Musiquen*, een god Ven, som kom næsten Dagligen i vort Huus spillede meget go<d>t paa *Fløyte* og tog den ofte med sig; en Dag, da han havde spillet og Fløyten laae paa Bordet, tog jeg den og forsøgte om jeg kunde faae Lyd i den. Han sagde mig hvilke Huller jeg skulde lukke og hvilke jeg skulde aabne, og fandt mine Toner saa usædvanlig fulde og reene, at han spurgte mig, om jeg havde lyst dertil, saa vilde han lære mig at spille. Dette var Vand paa min Mølle, jeg var strax villig til at sige Ja, og i en ganske kort Tiid lærte jeg ikke allene at kiende og gribe Noderne men jeg kunde endog spille nogle *Menuetter* og *Marcher* og det saa takt fast at jeg kunde følge et Claveer. Men det gik mig med det, som med alt andet; jeg hørte Daglig Skienden derfor, de mildeste Udtryk var, at jeg var reent Bandsat med alle mine Fratser og Optøyer, men jeg tav dertil, saa ondt som det gjorde mig, indtil en Aften, min Fader kom hiem og fandt mig spille, da han begyndte paa det Gamle igien, med det Tillæg, at naar jeg nu havde spillet mig en Svindsot paa Halsen, saa skulde han føde mig paa Syge Sengen. Hvad enten mit Blod var mindre koldt den Aften, eller om den Art af Bebreydelse om min Underholdning var mig for empfindtlig veed jeg ikke ret at Bestemme, men det var ventelig det sidste der gik mig saa nær; thi jeg vidste, at jeg i den Post kun havde lidet at takke for; thi jeg har kun faaet een eneste Kiol af min Fader i min Leve Tiid, og min Føde kunde jeg have betalt hos Fremmede, med de Nips og *Preziosa*, som vare givne mig, som Barn, 89 og jeg med et glad Ansigt havde givet fra mig, naar Nødvendigheden krævede det; uden at tale om, at jeg arbejdede med mine Hænder fra om Morgenens tiilig til om Aftenen sildig. Det første min Fader begyndte at hegle paa mig, havde jeg lagt Fløyten Bort, og da han gik ud af Stuen, Bad jeg Gud straffe mig, det første jeg tog Fløyten for Munden igien, og jeg blev mit Løfte troe, endskiønt Taarene ofte trillede ned af Kinderne naar jeg saae den. Paa denne Maade svandt mine Ungdoms Aar, men om de kan kaldes favre, maae min Ven selv dømme.